



Николай Райнов

Опърничава жена  
Финландска приказка

Един селянин се бил оженил за опърничава и опака жена. Той ѝ каже да направи едно – тя ще направи тъкмо противното. Кажете ли ѝ да не прави нещо, тя ще го направи веднага.

Наближавала Коледа. Мъжът не обичал караниците. Искало му се поне през празниците да поживее мирно и тихо, та да не става за подигравка на съседите. И той намислил един начин как да накара жената си да извърши това, което се иска нему.

Викнал жена си и ѝ казал:

– Невясто, иде Коледа.

– Каква ти Коледа? – викнала тя. – Великден иде.

– Добре – казал той. – Макар че е Коледа, нека речем, че е Великден. Да не би да ти хрумне да опечеш за празниците бял хляб? Нямаме пари за такъв разкош. Трябва да се простираме според чергата си.

Едва изслушала тия думи, жената викнала:

– Напук на тебе ще опека бял хляб!

Мъжът се престорил на ядосан и добавил троснато:

– Има си хас да ти дойде на ум да сготвиш и риба! Мисли му добре!

Пребивам те, невясто!

А тя това и чакала.

– Да не готвя риба ли? Тъкмо риба мисля да сготвя. И чорба ще има от риба, и риба на фурна ще има. Да видим кой е господар в тая къща: ти ли – или аз?

– Ти си решила да ме съсипеш – казал отчаяно мъжът. – Само, моля ти се, недей прави сладки, че тогава трябва да си продам имота, за да покрия разноските.

– Сладки ли, казваш? Добре, че ми научи. Цяла тепсия сладки ще има.

– Хайде де! Не се шегувай, невясто! Да не би да извадиш и вино? Недей, че аз мисля да го продавам.

– Щом казваш да не вадя, ще извадя. Цяла бъчва ще източа. Напук на тебе ще го направя!

– Бреее, че опака жена! – викнал мъжът. – И вино ще извади, за да ме ядоса. Дано я прекръсти господ – поне кафе да не купува, че то тогава знам ли къде ще му отиде краят.

– Ще купя зер! – казала жената, зарадвана, че е ядосала мъжа си. – И кафе ще купя – и то половин кило. Да видим какво ще ми направиш.

– Какво си намислила ти, проклета жено? – сопнал се селянинът. – Да не би да имаш намерение да поканиш и гости? Кажете ми поне отсега да вървя да се обеса.

– Разбира се, че ще поканя. Как може празник без гости? Ще поканя мама и сестрите си.

– Ех, щом си решила да поканиш тях, може – казал мъжът примително. – Аз се бях уплашил – да не би да поканиш баща ми и братята ми с жените им, че каквито им са широки и дълбоки устата, всичко ще изпоядат.

– Аааа, от това ли те е страх? – рекла жената и се усмихнала хитро. – Тогава аз ще поканя и баща ти, и братята ти, и сестрите им заедно с всичките им деца. Нека ти изядат и ушите.

– Каквото щеш, прави! – викнал селянинът. – Само едно имай пред вид: ако ми отредиш място начело на трапезата, няма да седна, защото не е прилично. Там трябва да седне баща ми.

– Тъй ли? Ще имаш да вземаш! Тебе ще сложа начело на трапезата, а баща ти да седне, дето намери място.

– Разбрах какво си намислила. Ти ще ми заповядаш да седна на горния край на масата, за да ми тикнеш в ръката каната с виното, та да наливам на другите, а на мене да няма кой да налее. Тъй ли? Пребивам те, невясто, ако направиш така! Добре запомни!

– То се знае, че тъй ще направя. Не ми трябва мене пиян мъж.

– Ех, с това съм съгласен – казал селянинът. – Моля ти се, като наливам на другите, недей ме кара да наливам и на себе си, че от виното ме боли глава.

– Боли ли те? Че защо не си ми казал досега? Ще те карам не само да си наливаш, но и да пиеш чаша след чаша. Да пиеш – додето пукнеш.

По тоя начин селянинът успял да принуди жена си поне веднъж да отпразнуват коледните празници като хората. И бял хляб имало, и риба, и месо, и сладки, и кафе, и вино. И гости поканили – и то ония, които били най-приятни на мъжа.

Но щом се минали празниците, свършила се и радостта на селянина. Отново започнали раздорите и свадите с жената. Тя станала дори по-опака от преди. Ни един час мъжът нямал мира от нея.

И един ден той си казал:

„Не може тъй. Трябва да се отърва някак от тая луда жена. Тя ще ме опропасти. Страх ме е да не би край нея и аз да изгубя ума си.“

Дошло лятото. Мъжът отишъл един ден да коси сено. През ливадата течала река. Над реката имало мостче. Селянинът прерязал наполовина мостчето с триона си отдолу, за да може да удържи само един човек.

След няколко дена казал на жена си:

– Невясто, аз ще отида да прибера сеното, че е тъкмо просъхнало. А

ти стой тука. Недей излиза никъде: може някой да дойде да ме потърси.

– Тъй ли? – викнала тя. – Че аз затворница ли съм – да стоя по цели дни в къщи? И аз ще дойда.

– Добре – казал той. – Излез се поразходи, само недей идва подире ми на ливадата. Ще стъпчеш сеното.

– Та затова и ще дойда. Ще дойда нарочно да го стъпча. Напук на тебе!

Тръгнал той. Тръгнала и жена му след него. Стигнали до реката. Мъжът минал предпазливо по моста. Като се приближила жената, той ѝ рекъл:

– Невясто, бавно и кротко минавай, че тоя мост ми се видя счупен. Дърветата са слаби и прогнили. Ако върви човек полека, ще го удържат, но разскача ли се, ще се строполи в реката.

Жената това и чакала.

– Ти ли ще ми казваш как да вървя? – викнала тя. – Не само ще скачам, а и ще танцувам.

И наистина се разскачала и разиграла по моста. Гредата изпраскала, мостът се счупил и жената се озовала в реката.

На мъжа домъчняло. Тръгнал да търси жена си нагоре срещу течението, за да я извади. Неколцина косачи, които работели на брега, го запитали накъде се е запътил.

– Жена ми се удави – рекъл им той. – Бързам да я извадя.

– Ей, че си глупак – казали те. – Защо ще я търсиш нагоре? Ако е паднала, в реката, водата ще я отвлече надолу, по течението. Там я търси.

– Не познавате жена ми – казал им той. – Тя е толкова опърничава, че прави тъкмо обратното на онова, което трябва да направи. Уверен съм, че и когато е почнала да се дави, не ще се остави на течението да я изхвърли, а ще тръгне насреща му.

– Щом е била такава работата – рекли косачите, – за тебе ще бъде по-добре, ако не намериш жена си.

Така и станало. Колкото и да обикалял по двата бряга на реката, мъжът не намерил опаката жена.

КРАЙ

© Николай Райнов

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2008

**Публикация:**

Николай Райнов. Приказки от цял свят

Второ издание

Съставителство и редакция: Богомил Райнов

Литературна група V. Тематичен номер 2587

Редактор на издателството ЛИЛИЯ ИЛИЕВА

Художник ЛЮБЕН ЗИДАРОВ

Художник-редактор ВАСИЛ ЙОНЧЕВ

Макет и технически редактор ТОМА СТАНКУЛОВ

Коректор НАТАЛИЯ КАЦАРОВА

Дадена за набор 18. III. 1972 г. Подписана за печат 30. IX. 1972 г. Излязла от печат 20.

XII. 1974 г. Формат 58×84/18 Печатни коли 44,50. Издателски коли 36,93. Тираж

50,125. Цена 3,60 лв.

Издателство „Народна култура“ – София, 1974

ДПК „Димитър Благоев“ – София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4869>]